

8. Включення мовної підготовки у військові навчання і тренування для застосування курсантами набутих навичок.

9. Формування мовних команд всередині підрозділу, заохочуючи колег.

10. Навчання курсантів комунікацій у надзвичайних і кризових ситуаціях.

11. Створення системи безперервного навчання.

12. Забезпечення мотивації та емоційної підтримки курсантам, оскільки вивчення нової мови може бути складним завданням, особливо під час війни. Визнання та винагорода їхнього прогресу.

13. Гнучке навчання, пристосування курсантів до різних стилів і темпів навчання, адже деяким може знадобитися більше часу і ресурсів, ніж іншим.

14. Підкреслення важливості забезпечення безпеки та конфіденційності під час використання цільової мови для збереження конфіденційної інформації.

15. Розробка або придбання спеціалізованих навчальних матеріалів та ресурсів, адаптованих для військових.

16. Забезпечення розуміння пріоритету володіння мовою на командному рівні, при якому керівники підкреслюють важливість ефективного спілкування для успіху місії.

17. Регулярні оновлення знань та курси підвищення кваліфікації навіть після початкового мовного навчання.

18. Ведення докладних записів курсантів.

19. Включення культурного навчання в мовні програми. Розуміння культурних нюансів людей, які розмовляють цією мовою, необхідне для ефективного спілкування та побудови стосунків.

20. Використання навчених перекладачів і мовних експертів для надання допомоги в мовній підготовці та надання рекомендацій під час військових операцій, коли можуть існувати мовні бар'єри.

21. Регулярне оцінювання і, за необхідності, адаптування програми навчання.

Навчання мови під час війни в Україні – це не лише практична необхідність, а й стратегічна перевага. Ефективні мовні навички можуть поліпшити спілкування, покращити співпрацю з міжнародними партнерами і, в кінцевому підсумку, сприяти успіху військових операцій і місії.

Петров Олександр

*Вінницький державний педагогічний університет
імені Михайла Коцюбинського*

НІМЕЦЬКЕ СЛОВОСКЛАДАННЯ ЯК ОБ'ЄКТ СУЧАСНИХ ЛІНГВІСТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Лінгвістична думка сьогодні має значний доробок із теорії словоскладання як особливого та надзвичайно продуктивного процесу творення нових слів. Нагальна потреба у дослідженні питань словоскладання викликана вимогами часу, невпинним ростом інформаційного потоку в суспільстві, адже

словоскладанню належить важлива роль у розширенні внутрішнього лексикону людини як своєрідного вмістилища усіх знань про мову, які призначені для того, щоб зберігати, впорядковувати й обробляти дані про мову, взяті з досвіду, чи, можливо, вроджені [2, с. 5].

Існує багато наукових розвідок, які свого часу намагалися пояснити чи, власне, описати процеси словоскладання, а також сам об'єкт вивчення – складне слово, яке займає особливе місце в ієрархії лінгвістичних одиниць.

Теорія німецького словоскладання має є дослідженою морфологічну структуру складних номінативів; виявлено словотвірні моделі композитів, вивчено синтаксична природа словоскладання, встановлено взаємозв'язки складних слів із базовими синтаксичними сполученнями. Однак питання лексичної та словотвірної семантики композитів залишаються недостатньо вивченими.

У сучасній науці про мову відбуваються переосмислення відомих раніше фактів, перегляд старих концепцій про природу мовних одиниць, здійснення пошуків нового підходу до проблем значення і смислу у мові [1, с. 3]. Особливого значення набувають проблеми семантики мовних одиниць взагалі та складних слів зокрема, здійснюються фундаментальні дослідження складних слів з огляду їх семантичного наповнення, яке орієнтоване на поглиблене вивчення такого типу одиниць у номінативному та та семантико-стилістичному аспектах.

Інтенсивний розвиток в останні роки теорії валентності, семантики, теорії тексту, теорії мовленнєвих актів і комунікативної прагматики спонукає вчених звернутися до дослідження динаміки словотвірних процесів, на якій ґрунтується ономасіологічний підхід до вивчення композитів. Тому словотворення, розвиваючись, шукає шляхи експансії в ономасіологію у плані вивчення словотвірної моделі, механізму породження, словотвірних процесів, їх рівневої мовної орієнтації, залежності словопородження від семантики і синтаксичних можливостей мови [2, с. 14].

Лінгвістика розглядається сьогодні і як одна із наукових дисциплін, що входить до когнітивних наук і забезпечує їх своїми даними про значення мовних форм. Як результат, спостерігається загальна тенденція вивчення об'єкту дослідження – складних слів з точки зору перспектив міждисциплінарного дослідження із застосуванням даних когнітивної науки. Така тенденція до вивчення нових явищ стала передумовою виникнення когнітивного напрямку у сучасній теорії композитології.

В когнітивному словотворенні основною одиницею є похідне слово, яке виступає як мовна структура представлення знань, як штучна одиниця, конструктор, модель, певний аналог, а словотвірна модель розглядається як формула регулярного згортання певних знань про об'єкти, процеси і ознаки у похідні слова. Модель – це і є, власне, зразок, за яким конструюється основа, і в той же час зразок, за яким вона вже сконструйована. Композитові притаманна подвійна референція: з одного боку, думки про об'єктивний світ, а з іншого – про світ слів. Отже, в нашій свідомості існує правило, а знання правил спонукає до створення у ментальному лексиконі людини певних аналогій. Кожна складна

лексична одиниця і є зразком для відтворення і повторення та зразком для аналогій. У концептуальній картині світу складні концепти моделюють у вигляді матричних моделей об'ємні події. Йдеться про багатовимірну комбінаторику простих понятійних сутностей, що входять до складу складних концептуальних моделей [3, с. 215].

Наявність в сучасній теорії словоскладання багатьох напрямків та підходів до вивчення природи композитів зумовлена самим феноменом складного слова, дослідження якого, на нашу думку, є перспективними з погляду взаємодії двох парадигм сучасної лінгвістики: когнітивної та структурно-семантичної, що сприятиме вирішенню й проблем, пов'язаних з процесом категоризації світу за допомогою мовних одиниць.

Список використаної літератури

1. Кочерган, М. П. *Слово і контекст (лексична сполучуваність і значення слова)*. Львів : ЛДУ, Вища школа, 1980. 184 с.
2. Селиванова, Е. А. *Когнитивная ономазиология* : монографія. Київ : Издательство украинского фитосоциологического центра, 2000. 248 с.
3. Селіванова, О. О. *Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми* : підручник. Полтава : Довкілля-К, 2008. 712 с.

Петрова Анастасія

*Вінницький державний педагогічний університет
імені Михайла Коцюбинського*

ФОРМУВАННЯ КРИТИЧНОГО МИСЛЕННЯ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ НА ЗАНЯТТЯХ З АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

В епоху інформації й швидкого поширення соціальних мереж критичне мислення є однією з ключових навичок, яку необхідно постійно розвивати майбутнім фахівцям для успішного вибудовування кар'єри й особистісного зростання. Більш того, за даними Всесвітнього економічного форуму вже котрий рік поспіль критичне мислення входить до п'ятірки найнеобхідніших навичок для затребуваних на ринку праці фахівців. Згідно аналізу науково-методичної літератури трактування поняття «критичне мислення» має деякі відмінності, але спільним у всіх науковців є вміння аналізувати, порівнювати, оцінювати інформацію й на цій основі робити власні висновки й приймати обґрунтовані рішення.

Ми підтримуємо думку українських дослідниць І. Козубської, І. Борковської, І. Антоненко щодо формування критичного мислення на рівні вищої освіти, зокрема на заняттях з англійської мови, що дозволить майбутнім фахівцям адаптуватися до інтелектуального інформаційного простору, а вміння розуміти й аналізувати інформацію англійською мовою сприятиме досягненню цієї мети [2].